

На могилі Шевченка

Павло Тичина

I

I, уклонившись праху,
ми сходили з гори.
— І знов тиран. І знов неволя.
Хрипкий далекий пароплав
сигару закурив...
Сонхвиля.
Як раптом за Дніпром хтось викресав огню.
Уперся в дощові стовпи,
струснув:
пий, земле, пий!
упийся од повстань!
...Забринів струнний гнів.
Заходили дерева і пристань.

I човни полякались, мов коні...
Червоно-си'-зеле' дугасто сказало всім:
здрастуй —
і почало брать воду.
А в мені —
(забринів струнний гнів) —
Ой, буде ще потопу,
і сміху,
і вина.

II

Спинились ми на "Чайці".
Васильченко з "Кармелюком",
я — з "Сковородою".
Пригадую: в ріці
задумавсь місяць...
А на веранді над водою
пісні і карти круг стола:
приїхали, бач, до Тараса
од Скоропадського Павла,

од свинопаса!
Жалілися: нема добра,
а ми ж добра всім хочем.
Росію нам "собратъ" пора!
Павлу послужим "между прочим",
а там...
Кривавивсь місяць по краях.
Заснув товариш мій, селяк.
...а там не випустим із рук!
І враз заплакала вода...
І ні в кого було спитать:
кого ж нам на Вкраїну ждять?
— Кармелюк.
— Сковорода.

III

А за Трипільям на горі
уже гримів Зелений:
Заворушилися в Таращі...
— дощі, дощі —
Пішли ми в Канів.
Вишневі вулички, базар.
Театр немов обора.
А вниз, до річки, від собора —
все яр та яр...
Кого ж то б'ють? — І це свобода?
— Мовчи! карательний отряд
не може взяти хабара? —
Коли вже здохне лютий гад
і не душитиме народа!
Вертаємось... — Пора!
Пора! — стрічають нас на "Чайці".
Куди пора? тікати? від кого?
Підем і ми в повстанці — сміємось...
І хтось промовив:
чекайте,
отут живе ж десь Винниченко.
...Ой Княжа Гора!
височенька.